

Δημήτερι θ' ἀγνῆ' τῆς ἐχέτλης ἐχόμενον, Ὅμηρος δὲ τὸν Αἴαντά φησι (H 193) τῷ Ἑκτορι μέλλοντα μονομαχεῖν εὐχεσθαι κελεύειν τοὺς Ἕλληνας ὑπὲρ αὐτοῦ τοῖς θεοῖς, εἴτ' εὐχομένων ἐκείνων ὀπλιζέσθαι. καὶ ὁ Ἀγαμέμνων ὅτε τοῖς μαχο- C
μένοις προσέταξεν (B 382) 5

ἔϋ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
τότε παρὰ τοῦ Διὸς αἰτεῖ

ἔδος μοι κατὰ πρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον' (B 414).
ἀρετῆς γὰρ ἐλπίς ὁ θεὸς ἐστίν, οὐ δειλίας πρόφασις. ἀλλ' □
Ἰουδαῖοι σαββάτων ὄντων ἐν ἀγνάπτοις καθεζόμενοι τῶν 10 □
πολεμίων κλίμακας προστιθέντων καὶ τὰ τεῖχη καταλαμβάνον-
των οὐκ ἀνέστησαν ἀλλ' ἔμειναν ὥσπερ ἐν σαγήνῃ μιᾷ τῇ
δεισιδαιμονία συνδεδεμένοι.

9. Τοιαύτη μὲν ἐν τοῖς ἀβουλήτοις καὶ περιστατικοῖς λεγο-
μένοις πράγμασι καὶ καιροῖς ἢ δεισιδαιμονία, βελτίων δ' οὐδὲν D
ἐν τοῖς ἠδίσοι τῆς ἀθεότητος. ἠδιστα δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐορ- 16
ταὶ καὶ εἰλαπίναι πρὸς ἱεροῖς καὶ μνήσεις καὶ ὀργιασμοὶ καὶ
κατευχαὶ θεῶν καὶ προσκυνήσεις. ἐνταῦθα τὸν σκόπει τὸν
ἄθεον γελῶντα μὲν μανικὸν καὶ Σαρδάνιον γέλωτα τοῖς ποιου-
μένοις καὶ που παραφθεγγόμενον ἀτρέμα πρὸς τοὺς συνήθεις 20
ὅτι τετύφωνται καὶ δαιμονῶσιν οἱ θεοῖς ταῦτα δρᾶσθαι νομί-
ζοντες, ἄλλο δ' οὐδὲν ἔχοντα κακόν. ὁ δὲ δεισιδαίμων βούλε-
ται μὲν οὐ δύναται δὲ χαίρειν οὐδ' ἠδесθαι, πόλις δ' ὁμοῦ
μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων'
Soph. O. R. 4) ἢ ψυχὴ τοῦ δεισιδαίμονος. ἐστεφανωμένος E
ὠχρῖα, θύει καὶ φοβεῖται, εὐχεται φωνῇ παλλομένη καὶ χερσὶν 26
ἐπιθυμιᾷ τρεμούσαις, καὶ ὅλως ἀποδείκνυσι τὸν Πυθαγόρου □